

Hebt u Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft?

ds. J. IJsselstein – Johannes 20:11-16

Liturgie:

Psalm 66:1,8

Psalm 79:4

Lezen Johannes 20:1-16

Psalm 30:1,3,4,8

Psalm 63:1,2

Psalm 43:5

Ze zijn op die ochtend al heel vroeg op pad gegaan. Enkele vrouwen, die in alle vroegte specerijen klaar gemaakt hebben om het lichaam van de gestorven Heere Jezus te zalven. Maria Magdalena hoort ook bij het groepje, dat al heel vroeg, toen het nog donker was, op weg is gegaan.

Totdat ze, tot hun grote schrik, bij het graf zien dat de steen weggerold is. Het graf staat open!

Eén van die vrouwen, Maria Magdalena, loopt in de vroege morgen heel snel terug naar de stad om Petrus en Johannes op te halen: ‘Kom, het graf van de Meester staat open! *Ze hebben de Heere weggenomen!* (vers 2)

Petrus en Johannes rennen naar de ‘plaats des onheils’ (althans ze denken dat het een plaats van onheil is). En er gebeurt wat staat in vers 3 tot en met 8. We hebben het zojuist samen gelezen.

En dan..., ja, dan gaan die twee mannen weer terug naar huis (vers 10). Echt iets voor mannen. De andere vrouwen zijn ondertussen ook al weg (Mattheus 28:8). Die zijn naar huis gegaan, *met vrees en grote blijdschap*. En nu gaan zij ook. Ze laten Maria Magdalena in haar eentje achter.

Dus, jongens en meisjes, wie staat er nu nog, alleen, bij het open graf? *Maria Magdalena*.

Wie was dat eigenlijk, Maria Magdalena?

Maria Magdalena kwam uit het dorpje (dat hoor je in haar naam) Magdala. Dat was een klein dorpje in het noorden van Israël, in Galilea. In het ‘Galilea der heidenen’, waarover de profeet Jesaja profeteerde, toen hij zei: *Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen* (Jesaja 9:1).

Nou, die profetie van Jesaja is in het leven van Maria Magdalena zeker vervuld. Immers zij was, dat was haar vroegere leven (zo vertelt Lukas), zij was voorheen bezeten door zeven duivels (Markus 16:9; Lukas 8:2-3). Ze werd gevangengehouden door de ketenen van de macht der duisternis. Ze was het lijdende voorwerp van een demonisch spel van zeven duivels, die haar *kwelden* met uitzichtloosheid, angst, wanhoop en geestelijke duisternis (zie Lukas 6:18, Handelingen 5:16). Maar aan die geestelijke kwelling kwam een einde toen Jezus tot haar kwam. Door Zijn kracht zijn die zeven duivels uit haar uitgeworpen. Zij is door Jezus overgezet uit de duisternis, uit de duisternis van het Galilea der heidenen, tot Zijn wonderbare licht (1 Petrus 2:9).

En sindsdien dient ze de Heere door Hem samen met andere vrouwen te volgen en voor Hem te zorgen (Lukas 8:2-3). Ze zorgen waarschijnlijk met elkaar niet alleen voor onderdak, maar bijvoorbeeld ook voor het eten en voor de was.
En zodoende leven deze vrouwen, zodoende leeft ook Maria Magdalena, heel dichtbij de Heere Jezus.

Waarom wil ze dat zo graag? Waarom heeft ze zoveel voor Hem over?
Omdat ze zoveel van de Heere houdt, omdat ze Hem zo liefheeft. Het was Zijn liefde die haar destijds verlostte uit de boeien en banden van de duisternis. Hij was het, die haar een nieuw hart en een nieuw leven gaf. En sindsdien brandt haar hart van enkele wederliefde, van enkele liefde terug tot Hem.
En dus volgt ze de Heere, in alle omstandigheden van Zijn moeilijke leven.

Zo stond ze een paar dagen geleden ook bij het kruis van de Heere Jezus. Markus en Mattheus schrijven daarover: *En er waren ook vrouwen, van verre dit aanschouwende, onder welke ook was Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, de kleine, en van Joses, en Salome* (Markus 15:40, zie ook Mattheüs 27:55-56).
En toen..., toen stierf Hij. Haar Heere, haar Meester, haar alles.
En sindsdien is Maria Magdalena hopeloos verdrietig in haar hart. De Heere, Die zoveel voor haar heeft betekend, Die haar verlost heeft van die zeven duivels, Die altijd zo vriendelijk voor haar was, die Heere en Meester is gestorven. Wat een verdriet!

Kijk maar in vers 11: *Maria stond buiten het graf* (iedereen is ondertussen weer naar huis), *wenende*. Ze moet heel erg hard huilen.

Waarom?

Haar Heere Jezus is gestorven. Dat was al zo erg! En nu is het graf ook nog open ook!
Wat is er toch gebeurd?

Over die Maria, over haar verdriet en haar liefde tot de Heere Jezus, maar vooral over de liefde van de Heere Jezus tot haar, daarover gaat vanmorgen de preek.
De tekst kunt u vinden in Johannes 20:11-16, waarvan ik u nu als samenvatting lees het eerste deel van vers 15, waar staat:

Jezus zei tot haar: "Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?"

Het thema voor de preek, en u hoort dat het een citaat is uit Hooglied 3, het thema voor de preek is:

Hebt u Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft? (Hooglied 3:3)

Er zijn vier gedachten. Als we de hartevraag van Maria, de hartevraag van de bruid van Christus met elkaar overdenken "Hebt u Die gezien, Die mijn ziel liefheeft?", dan doen we dat met vier aandachtspunten:

- 1. Het verdriet van Maria** (dat ziet u in vers 11)
- 2. De vraag van de engelen** (vers 12 en 13)
- 3. De vraag van Jezus** (vers 14 en 15)
- 4. Zijn ontmoeting met haar** (vers 16)

Als eerste dus:

1. Het verdriet van Maria

Maria moet, terwijl ze staat in de buurt van het geopende graf, heel erg hard huilen. Je zegt: ‘Laat ze dan ook, net als de anderen, weer snel naar huis gaan. Het is ook allemaal zo verdrietig en eng. Er is ook zoveel gebeurd: eerst die aardbeving, en nu is het hier bij het graf ook zo angstig stil. Wat is er toch allemaal gebeurd? En dan dat openstaande graf?’

En toch *blijft ze* staan. Ze komt zelfs dichterbij. Ze loopt naar het graf toe (zo staat er), ze bukt, en ze kijkt in het graf... (vers 11).

Waarom gaat ze niet naar huis?

Waarom bleef ze *eerder* altijd al bij Jezus? En waarom wil ze *ook nu* niet naar huis?

Omdat ze de Heere *liefheeft*. Ze heeft Hem, de Heere Jezus, *zo lief*.

Hij heeft zoveel voor haar betekend. Hij heeft de duisternis van haar leven tot licht gemaakt. Hij heeft haar een nieuw hart en een nieuw leven gegeven. Hij heeft haar weeklacht en geschrei, veranderd in een blijde rei. Ze heeft zoveel gehad aan Zijn preken, ze is zo vertroost door Zijn woorden, ze heeft zoveel geleerd van Zijn onderwijs. En ze geloofde dat Hij het was, de Messias, die Israël verlossen zou.

Maar nu..., nu is Hij niet meer. Letterlijk ook: Nu is Zijn lichaam ook nog weggehaald! Vroeger had ze zoveel. Ze had zoveel van de Heere gekregen: geloof, hoop, vertrouwen en liefde. Maar is er eigenlijk nog wel iets van over gebleven?

Nou, haar geloof ligt in ieder geval helemaal overhoop. Haar hoop, die is vervlogen.

Maar..., ja, dat is er nog wel en dat houdt haar op haar plek: *haar liefde!*

Ja, dat zeg ik wel, maar eigenlijk is die liefde niet van *haar*, maar van *Hem*.

Hij heeft Zijn liefde in haar hart uitgestort en daarom heeft ze Hem lief (Romeinen 5:5).

Het is *Zijn* liefde in haar hart, Zijn werk dat Hij Zelf in het leven behoudt (Habakuk 3:2).

En die liefde, die Hij in haar hart gelegd heeft, zegt Salomo, die liefde *is sterk als de dood*, als vlammen van vuur. Heel veel water, vele wateren kunnen die oprechte liefde niet uitblussen (Hooglied 8:6-7).

Die aan haar gegeven *liefde* tot Jezus, die houdt haar op haar plek.

Is het graf open? Dan moet je Jezus *nog meer* zoeken! Want dan is ze Hem helemaal kwijt. Ze mist Hem zo...

En als je je liefste mist, als je je liefste kwijt bent, dan ben je alles kwijt. Dat is nog steeds zo, toch? Zegt onze belijdenis niet, dat als de Heere zich voor ons, voor Gods kinderen, verbergt, dat dat dan voor ons hart bitterder is dan de dood (DL V, 13))? Het geeft in ons hart een diep en intens verdriet.

Er is iets raars aan de hand...

Uit heel de Bijbel blijkt (kijk maar hier, kijk maar naar het psalmenboek en op tal van andere plaatsen), uit heel de Bijbel blijkt dat God, dat Christus Zich soms of vaker voor Zijn kinderen verbergt.

Hij lijkt weg te zijn. We zien Hem niet meer. Hoe dat komt, dat zullen we straks wel zien. Maar het feit is er wel: Hij lijkt afwezig. En als dat zo is, dan lijkt alles weg te zijn!

En vervolgens doet de duivel er nog een schepje bovenop, door ons in te fluisteren: ‘U kent Hem niet eens! Waar is uw geloof, uw hoop, uw vertrouwen? U hebt geen heil bij God!’

Maar, er zijn mensen (en dat is raar!), die daar nooit *last* van lijken te hebben.

Ze missen Hem, aanwezig of afwezig... nooit.

Klopt dat wel? Houdt u dan wel echt van Hem? Is Hij dan wel echt uw Liefste?

Maria Magdalena *mist* hem. En ze gaat (en daarmee is tegelijkertijd de weg aangewezen voor mensen die Hem missen), ze gaat Hem *zoeken*. Want tot wie moet ze anders heengaan, Hij alleen heeft toch de woorden van het eeuwige leven? (Johannes 6:67).

Dus: ze gaat Hem *zoeken*.

Het eerste wat ze doet is: ze bukt in het graf (vers 11). En daar ziet ze twee engelen zitten, één aan het hoofdeinde en één aan het voeteneinde, bij de plaats waar de Heere Jezus gelegen heeft.

En dat brengt ons bij onze tweede aandachtspunt:

2. De vraag van de engelen

Je ziet het in gedachten voor je: die heel hard huilende Maria, ze bukt in het graf en door haar tranen heen probeert ze in het donker naar binnen te kijken, en dan... drie paar ogen ontmoeten elkaar. Twee engelen zien één paar ogen vol van verdriet en tranen: *Ik zoek Hem, Die mijn ziel liefheeft*.

Je ziet, je proeft de geraaktheid en de verbazing van de engelen. Ze zeggen ook niet: ‘Vrees niet!’ Nee, ze voelen dat dat niet gepast is. Hier is geen vrees, maar *diep verdriet*. Zulk verdriet, zulke tranen, hebben ze nog nooit eerder gezien.

Nee, dat klopt ook. Want zij weten niet wat het is, om verlost te zijn uit de greep van de duisternis, uit zo grote nood en dood. En ze weten ook niet wat het is, om hun Heere te moeten missen.

Je proeft, je hoort ook hun verbazing en geraaktheid, als zij zeggen in vers 13:

Vrouw! wat weent u? Waarom moet u toch zo hard huilen?

Ze voelen het, ze zien het: hier is geen troosten aan. Deze tranen kunnen zij niet wegnemen. Dit kan alleen hun opgestane Heere en Zender.

En zij (Maria) zei tot hen: *Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben* (vers 13b).

Ze schrikt niet van de engelen, ze heeft geen interesse in de doeken die op de grond liggen (tekenen en bewijzen van Zijn opstanding!), er is maar één ding in haar hart: *Waar is mijn Heere?*

Hoor je wat ze zegt? Ze is de Heere kwijt, maar de liefde in haar hart heeft Hem als het ware vastgehouden, want ze zegt: *Waar is mijn(!) Heere?*

Hebt u Hem soms gezien? Wie? *Hem, Die mijn ziel liefheeft!*

Ik heb Hem *zo(!)* lief, *mijn* Heere... Maar Hij is weg! Ze hebben Hem weggenomen!

Ze hebben hem weggenomen. Wie die ‘ze’ dan ook mogen zijn. Misschien denkt Maria Magdalena aan grafrovers, die Zijn lichaam gestolen hebben. Maar misschien denkt ze

ook wel gewoon aan Nicodemus en Jozef van Arimathea en hun helpers, die de Heere na die haastige begrafenis op vrijdag, nu wellicht op een andere plaats gelegd hebben. Maar hoe dan ook, ze moet *Hem* hebben! Anders zullen haar tranen nooit opdrogen!

Misschien zitten hier ook wel van die mensen. Als u Hem niet vindt, dan zullen uw tranen nooit opdrogen! U zoekt *Hem, Die uw ziel liefheeft...*
Zoekers...

Zoekers..., die zijn er in verschillende soorten.

Er zijn (laat ik dat eerst zeggen) ook heel veel mensen die *niet zoeken*. Die heb je trouwens ook weer in twee soorten.

De eerste soort van mensen die niet zoeken, dat zijn mensen die helemaal geen interesse hebben in Jezus. Het leven van nu heeft genoeg leuks te bieden. Waarom zou je zo moeilijk doen? Waarom zou je bidden, Bijbellezen en zoeken?

Zo zijn we van nature allemaal. Er is door onze diepe val in het paradijs van nature helemaal niemand die God zoekt (Psalm 14:1-3).

Er is nog een tweede soort van mensen die niet zoeken. Dat zijn mensen die zeggen: 'Nee, we hoeven Hem niet te zoeken, want we hebben Hem al lang! Waarom zou je Hem zoeken? Wij zijn naar Hem toe gegaan, wij hebben Hem gevonden en nu is Hij gewoon van ons.'

Maar hier in deze geschiedenis zie je dat de echte Jezus (op twee manieren) anders is. Die *laat Zich* wel degelijk *zoeken*! En uiteindelijk *vindt Hij Zelf* degenen die Hem zoeken.

Maar er zijn ook mensen die *wel zoeken*. Echte *zoekers...*

Die heb je ook in twee soorten.

Er zijn mensen die *heel veel dingen* zoeken, maar Jezus zoeken ze niet. Ze zoeken het leven te vinden in uiterlijke netheid, in stiptheid en in een leven volgens Gods geboden. Maar Jezus? 'Nee', zeggen ze, 'Die kan je niet zoeken. Maar, als je goed je best doet, dan komt het misschien toch wel goed, dan maak ik misschien toch wel een kans...'

En dan zijn er gelukkig ook nog mensen zoals Maria Magdalena. Ze zoeken.

Ze zijn *zoekende gemaakt*. Dat is Gods werk! Want dat deden ze van zichzelf ook niet. Er is immers niemand die van zichzelf uit God zoekt.

Ze zoeken. Ze zijn zoekende gemaakt. Maar, ze *zoeken vaak zo verkeerd*.

Maar, ze zoeken wel! En ze zoeken *met groot verdriet*. Want Jezus is hun alles geworden! Maar waar en hoe zullen ze Hem toch vinden?

Ze zuchten met de bruid uit het Hooglied: *Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet* (3:2).

Hoe komt dat, dat u Hem niet vindt? Hoe komt het, dat Maria Magdalena Hem niet vindt? Omdat u, omdat ook zij *verkeerd zoekt*.

Hoe dan?

Nou, ze zoekt een Heere Jezus van Wie ze denkt dat Hij *weg is*. Ze denkt dat Hij weggenomen of gestolen is. Maar Hij is niet ver weg. Hij is heel dichtbij.

En ze zoekt een *gestorven* Jezus, een levenloos lichaam. Maar dat is er niet, dat is nergens meer. Want de Heere is opgestaan.

Zoals ook nu nog zoekende mensen vaak *zo verkeerd zoeken*.

Naar dingen zo ver weg, zo onbereikbaar. Terwijl de Heere zo nabij is.

Waar dan?

Hier, in de prediking van *het Woord*, hier in *de Schriften* (Deut. 30:14, Romeinen 8:10).

Hoe komt dat? Dat wij vaak zo verkeerd zoeken? Dat Maria Magdalena zo verkeerd zoekt?

Nee, aan haar liefde ligt het niet.

Waarom dan wel?

Aan het goed luisteren naar, aan het geloof in de woorden van de Heere Jezus Christus.

Hij had het toch vaak gezegd? Zo vaak! *Na drie dagen zal Ik opstaan*.

En nu staat het graf open op de derde dag. De vijanden weten het nog, maar zij is het (net als de discipelen) *vergeten!*

Toen de Heere destijds zei, had ze het ook al niet begrepen. Ook toen verstond ze Zijn woorden, ook toen verstond zij de Schriften niet.

Welke woorden, welke Schriften? Deze, dat de Christus *moest* lijden, sterven en opstaan, vanwege... haar eigen schuld voor God (Mattheüs 16:21 ev.).

Ze had het nooit goed begrepen, dat dat echt *nodig* was, dat het *moest* met een Goddelijk moeten. Omdat God rechtvaardig was en is. En dus moest en moet de zonden gestraft worden.

En nu juist in de tijd dat de Heere haar *dat* wil leren, juist in *die* tijd verbergt Hij Zich.

Juist om haar dat te leren. Juist daarom, met dat doel, ontnemt Hij haar haar hoop en geloof. En nu lijkt alles weg, nu lijkt alles zo verloren...

Maar, wonderlijk, hoe meer ze kwijtraakt, hoe harder haar liefde lijkt te gaan branden, hoe meer ze Hem nodig krijgt.

Misschien zijn hier ook wel van die mensen. Uw hart gaat zo naar Hem uit! O, wat zou u Hem graag vinden. U hebt Hem overal gezocht, maar niet gevonden. En ondertussen bent u zoveel, bent u alles van voorheen kwijtgeraakt. Wat moet u toch doen?

Stemmen van mensen, vriendelijke gezichten van engelen, het kan u allemaal geen geloof geven. De doeken in het graf kunnen u geen hoop geven. *U moet Hem hebben*.

En nu? Hoe nu verder?

Lieve mensen, zoek Hem niet langer, daar waar Hij niet te vinden is.

Hij *is* niet te vinden in uw werken, in de specerijen die u draagt.

Hij *is* niet te vinden in uw liefde, in uw tranen, in uw ijver, in uw gebeden.

Hij *is* niet te vinden in de offers die u brengt, in de tranen die plengt.

Hij is *hier!* In het Woord. In de prediking.

Waarin Hij zegt, vooral tot u, zoekers: *Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij te vergeefs* (Jesaja 45:19m).

U zegt: Hem zoekt mijn hart, mijn oog blijft op Hem staren (Psalm 119:5, ber.)

Ik antwoord u met een citaat van Matthew Henry: *Is het Christus die u hebben wilt? Christus zult u hebben!*

Voordat we verder gaan met onze derde gedachte, zingen wij nu eerst uit Psalm 63:1,2:

*O God, Gij zijt mijn toeverlaat;
Mijn God, U zoek ik met verlangen,
Zo ras wij 't morgenlicht ontvangen,
Bij 't krieken van den dageraad.
O HEER, mijn ziel en lichaam hijgen,
En dorsten naar U in een land,
Dat, dor en mat, van droogte brandt,
Waar niemand lavenis kan krijgen.*

*'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
Voorheen beschouwd met vrolijk' ogen;
Hoe zag ik daar Uw alvermogen!
Hoe blonk Uw Goddelijk' eer alom.
Want beter dan dit tijdelijk leven
Is Uwe goedertierenheid.
Och, werd ik derwaarts weer geleid!
Dan zou mijn mond U d' ere geven.*

Het gaat vanmorgen over de hartevraag van Maria Magdalena: *Hebt u Hem gezien, die mijn ziel liefheeft?* We zijn toe aan ons derde aandachtspunt:

3. De vraag van Jezus

Maria Magdalena draait zich om, wegstarend van de engelen, richting buiten het graf, en ineens ziet ze een man staan. Is dat... de tuinman, de hovenier misschien?

Het is de Heere Jezus, maar *ze herkent Hem niet*.

Waarom zou zij Hem niet herkennen?

Misschien kijkt ze door al haar tranen heen niet goed. Want je weet wel, jongens en meisjes, als je heel veel tranen in je ogen hebt, kan je moeilijk kijken, dan ziet alles er een beetje anders, een beetje wazig uit.

Misschien worden haar ogen 'gehouden', belemmert de Heere dat zij Hem herkent, zoals later ook bij de Emmaüsgangers en de discipelen aan de zee van Tiberias gebeurt.

Maar vooral ook: ze ziet Hem niet, want *ze verwacht Hem hier niet*.

Ze denkt dat Hij gestorven is en dat Zijn lichaam elders is.

Zoekende zielen onder ons, waarom *verwacht* u Hem zo weinig? Hier, onder de prediking van het Woord? Waarom denkt u, dat de Meester zo ver weg is?

Hij is dichtbij. En Hij zoekt u.

Trouwens, wat een wonder is dat! Dat de Heere uit enkele, eenzijdige genade, uit soevereine genade, uit opzoekende liefde, Zijn dwalende kinderen niet *laat* dwalen. Maar ze in hun dwalen opzoekt.

Omdat Hij hen heeft liefgehad. *Hij* was het in de eerste plaats, die hen liefhad. En die Hij liefgehad heeft, die heeft liefgehad *tot het einde* (Johannes 13:1).

Hoor maar in vers 15: *Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat weent u? Wie zoekt u?*
Waarom vraagt de Heere dat aan Maria Magdalena? Wat Hij ook aan u, zoekende mensen, vanmorgen vraagt? ‘Zeg eens tegen Mij: Wat huilt u? Wie zoekt u?’
De Heere *weet* dat toch wel? Waarom *vraagt* Hij het dan?
Omdat Hij het zo graag uit uw eigen mond wil horen.
Er zaten twee blinden, bedelend aan de weg. Ze waren zichtbaar blind en bedelend. En wat is de vraag van de Heere Jezus? ‘*Wat wilt u, dat Ik u doe?*’
En zij zeiden: *Heere, dat onze ogen geopend worden* (Mattheüs 20:31-32).

Zoekende zondaars, zeg het maar! Man, vrouw, wat weent u, wat huilt u toch?
Wie zoekt u?
Mijn duive, zijnde in de kloven der steenrotsen, in het verborgene van een steile plaats, toon Mij uw gedaante (kom toch tevoorschijn met al je armoede, met je gemis, met je tranen), *doe Mij uw stem horen* (zeg Mij: wie zoekt u?); *want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk* (Hooglied 2:14).

Maar zij, menende dat het de hovenier was, zei tot Hem: ‘Hebt u Hem misschien gezien, die mijn ziel liefheeft?’ *Heere, zo u Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar u Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen* (vers 15).

Hier ziet u, wat zo’n zoekend hart verlangt. Maar één ding!
Ik heb alles verloren, ik ben alles kwijtgeraakt. Maar, Heere, één ding: *Geef me Jezus!*
Voor het eerst, en ook na ontvangen genade, in tijden van donkerheid en duisternis: ‘Heere, naar wie moet ik anders heengaan? U alleen hebt toch de woorden van het eeuwige leven? Geef me Jezus, of ik sterf van verdriet.’
Wat gaat daar vaak een tijd van worstelen, van weerstand, van niet willen, van verzet aan vooraf. Wat gaat daar vaak een tijd van heel veel zoeken aan vooraf...
Totdat we alles kwijt zijn. Wat we ten diepste niet willen! Maar uiteindelijk worden we gewillig gemaakt, uiteindelijk staan we het toch gewillig af. Al die gronden die geen gronden kunnen zijn voor de eeuwigheid.
En dan? Dan heb ik *niets* meer. Alleen maar schuld, alleen maar gemis en alleen maar tranen.

En dan? Hoe komt de zaak dan uiteindelijk tot een oplossing?
Door de ontmoeting met Christus. Dat zien we in onze vierde en laatste gedachte

4. Zijn ontmoeting met haar

Als we lezen in vers 16: *Jezus zei tot haar: Maria!*
Komt er in een zoekende ziel uiteindelijk een oplossing door een eigen beslissing, door een eigen keus, of door ‘door onszelf gemaakt’ geloof?
Nee, het hart van Maria is vol van ongelooft, verwarring en verdriet.

Het komt van de andere kant. Ondanks al haar ongeloof en dwalen. Wat is dat toch een wonder! Van ons komt het nooit. Maar het is Jezus die zegt: *Maria!*

Alleen *haar naam*. En dat is genoeg. Ze hoort, *dat Hij haar kent*.

Hij kent haar. Hij weet alles van haar. Hij weet van haar verleden, Hij weet wie ze vroeger was. Hij kent haar gemis, haar armoede, haar liefde en haar tranen. Hij weet alles van haar. En nu noemt Hij haar naam: Maria! En die uitdrukking van haar naam, zo vol van liefde, zorg, ontferming en hartelijkheid, die breekt haar ogen open.

Dit is de stem van haar Liefste, Die haar naam noemt. Immers Hij kent, zegt Mozes, de Zijnen bij naam (Exodus 33:12). En de schapen horen, de schapen herkennen Zijn stem (Johannes 10:4).

En als dat zo is, dan roepen ze uit met de dichter van het Hooglied: *Dat is de stem mijns Liefsten, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen!* (Hooglied 2:8)

In die stem kan je je niet vergissen. Als die stem je naam noemt: Maria!

Zij zocht verkeerd, zij dwaalde zo in haar zoeken. Maar nu blijkt dat Hij haar als eerste van iedereen heeft opgezocht.

En wat overtreft alles haar verwachtingen. Ze zocht een dode Jezus, maar nu staat Hij levend voor haar. Ze zocht Hem *in* het graf, maar nu blijkt dat Hij haar zoekt *buiten* het graf.

Is dat niet vaak Gods patroon, Gods manier van werken?

Dat Hij mensen zoekend maakt? En dat dat zoeken daarna vaak steeds moeizamer en angstiger wordt? Want ik vind Hem niet, daar waar ik Hem zoek. En wat ik dacht dat ik had, blijkt het niet te zijn. Ik raak steeds verwarder en het lijkt steeds hopelozter te worden. Ik raak steeds meer, ik raak alles kwijt.

Totdat ik mijn tranen, de tranen van mijn hart ga uitstorten en ga roepen: 'Heere, waar toch kan ik U vinden? U zoekt mijn hart!

Maar, ga ik voorwaarts, zo zie ik U niet, ga ik achterwaarts, ik merk U niet op (Job 23:8). Bent U vergeten genadig te zijn? (Psalm 79:10). Gena, o God, genâ, hoor mijn gebed? Ik zoek U in de dageraad, mijn ziel dorst naar U, in een land dor en mat zonder water (Psalm 63:2).

Totdat Hij, op Gods tijd, *Zelf* tot ons komt. Met een enkel woord.

En wat overtreft Hij dan in alles onze verwachtingen. Eén woord uit Zijn mond, dat zien we hier, is genoeg om ons hart te vullen met blijdschap en geloof.

Dit is mijn Liefste! *Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijn* (Hooglied 2:16).

Dan roepen we uit met Thomas: *Mijn Heere en mijn God!* (Johannes 20:28).

Die stem, dat noemen van mijn naam, dat kan alleen maar weerklank geven in mijn hart met een hartelijk 'amen', met een gewillige aanvaarding, met een hartelijke toe-eigening. Kijkt u maar in vers 16: *Zij, zich omkerende, zei tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd, Meester.*

Vol van eerbied, vol van liefde, zegt ze: 'Mijn Heere, mijn Meester!'

Nu dan, u die Hem liefhebt, u die Hem zoekt, leer toch uit deze geschiedenis twee dingen. Als eerste dit: dat u Hem niet moet blijven zoeken op verkeerde plaatsen. Daar waar Hij niet te vinden is.

Maar ook, in de tweede plaats: Grijp moed. U die God zoekt in al uw zielsverdriet, houd aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven (Psalm 69:13, ber.)

Want Jezus is niet meer in het graf. Maar Hij leeft. En Hij zoekt juist zulke harten, vol van verwarring en ongeloof, en toch ook vol van liefde. Harten van mensen die Hem niet meer kunnen missen.

Gemeente, tot slot, dit zij de eerste woorden van de opgestane Christus.

Ze zijn juist tot u gericht, zoekende zondaars in al uw zielsverdriet.

Het zijn woorden van verzekering, dat Hij uw verdriet *kent*: *Wat weent u?*

Het zijn woorden van verzekering, dat Hij uw zorgen en verlangen *weet*: *Wie zoekt u?*

Zeg het maar tegen Hem: 'Ik zoek Hem, die mijn ziel liefheeft. Ik zoek U'.

Werkelijk, u zoekt Hem niet tevergeefs.

Want Hij zoekt u!

Amen.

Slotzang Psalm 43:5:

Mijn ziel, hoe treurt ge dus verslagen?

Wat zijt g' onrustig in uw lot?

Berust in 's HEEREN welbehagen;

Hij doet welhaast uw heilzon dagen;

Uw hoop herleev', naar Zijn gebod;

Mijn redder is mijn God.